

Salonky

**Zodpovědnost
k rodinné tradici**

Anna Petrof Prousková

KALENDÁŘ AKCÍ

Parku Na Větvi

Rozsvěcení
stromečku

1. 12. 16:00

Čert a Mikuláš

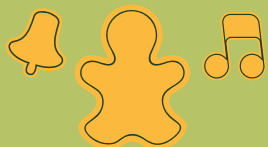
5. 12. 15:00

Adventní
koncert

8. 12. 15:00

Živá hudba
+ zdobení perníčků

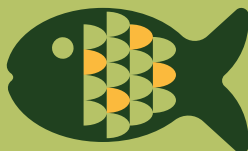

15. 12. celý den

UŽIJTE SI ADVENT
A NOVÝ ROK
V PARKU NA VĚTVI.

DORAŽTE AUTEM,
NA SANÍCH ČI PĚŠKY.

Prodej kaprů

21.–23. 12.

Zavřeno

25. 12.

Silvestr
budeme mít ovar

31. 12.

OTEVŘENO
čočková polévka

1. 1. 2025

Editorial

Petrof? Je tady už 160 let!

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

I když se kvapem blíží významné 800. výročí první písemné zmínky o Hradci Králové, které s rozmanitými akcemi vypukne v příštím roce, významnou událostí, a to letošní, je určitě 160 let od chvíle, kdy v roce 1864 osvícený muž Antonín Petrof postavil svůj první koncertní klavír. To byl začátek světově proslulé firmy na klavíry a pianina Petrof, jež přes mnohá nepřijemná úskalí a nepřízně osudu, mezi něž patřily světové války a komunistické znárodnění, v Hradci Králové úspěšně působí dodnes. A to už v šesté generaci této rodinné firmy. Její představitelkou je Anna Petrof Prousková. „Být součástí rodiny Petrof, jejíž historie byla velmi komplikovaná, je pro mě velkou ctí. Jsem moc ráda, že se přes všechny komplikace firma udržela na nohou a v chodu,“ říká mladá dáma v hlavním rozhovoru prosincových Salonků, jež je zároveň ozdobou titulní strany aktuálního magazínu Salonky, který, jako obvykle, přináší zajímavé a inspirativní čtení. ■

ANNA PETROF PROUSKOVÁ / str. 4 ▶ 8

JITKA MATĚJCOVÁ

str. 12 ▶ 14

LADISLAV VANČURA

str. 20 ▶ 27

SOŇA KLEINEROVÁ

str. 28 ▶ 30

VÍT HEGER

str. 32 ▶ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Malšovická 821/1 Hradec Králové 9, 500 09, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulháněk, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klíkarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN, VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klíkarová | e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Život se Střezinou
Tomáš Votava

info@parknavetvi.cz

602 385 881

Otevřeno denně
od 9 do 19 hodin.

www.parknavetvi.cz

Cílem je mít flexibilní firmu připravenou na všechny výzvy

Je představitelkou šesté generace světoznámé rodinné společnosti na výrobu klavírů a pianin PETROF, která v Hradci Králové vznikla před 160 lety. V současné době je v pozici výkonné ředitelky. Anna Petrof Prousková, která vystudovala zahraniční obchod na Vysoké škole ekonomické v Praze, si váží rodinné tradice. „Pro mě to je čest, závazek a zároveň velká zodpovědnost k tomu, abych v ní pokračovala, tradici nejen udržela, ale pak ji také předala dál,“ řekla v rozhovoru pro Salonky mladá žena, pro niž je největší vzor její maminka, jednatelka společnosti Zuzana Ceralová Petrofová, s níž intenzivně spolupracuje.

☞ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Ste součástí slavné rodiny Petrof, kterou v roce 1864 založil váš předek Antonín Petrof. Jak tuto skutečnost vnímáte?

Být součástí rodiny Petrof, jejíž historie byla velmi komplikovaná, je pro mě velkou ctí. Jsem moc ráda, že se přes všechny komplikace, jako byly v minulosti války či znárodnění, firma udržela na nohou a v chodu, ať už se na tom podíleli všichni předkové včetně mého dědečka a nyní mojí maminky, která po privatizaci firmu restrukturalizovala. Je to zároveň hodně zavazující, protože samo-

zřejmě nechci zklamat rodinnou tradici, je to velká zodpovědnost.

Jak si vysvětlujete, že vaše firma překonala tolik překážek a vydržela tak dlouho na trhu?

Z mého pohledu to bude tím, že naše produkty jsou kvalitní a značka PETROF byla známá už předtím, než byla firma znárodněná. Naši předci ji totiž hodně dlouho budovali, snažili se i exportovat, což se dařilo. PETROF byl mimo jiné hlavní dovozce pro císařský dvůr. Naši výhodou bylo, že po dobu, co byla firma znárodněná, se stále používala značka PETROF, jiní výrobci takové štěstí neměli.

Bylo tedy potom na co navázat. Navíc členové naší rodiny jsou všichni poměrně houževnatí a snaží se vybrat všechny zákruty, které nám osud klade do cesty.

V současné době v ní zastáváte pozici výkonné ředitelky. Co to obnáší?

S mamkou máme rozdělené role. Ona je stále jednatelkou a firmu hodně reprezentuje navenek, mezi což například patří akce na podporu značky PETROF. Já, jako výkonná ředitelka, mám pod sebou celý management firmy. Mým úkolem je zkoordinovat všechna oddělení, aby firma dobře fungovala a rozvíjel se obchod i společnost jako taková. V současné době zavádíme nové portfolio a to zahrnuje spolupráci všech oddělení firmy, mnoho změn.

Pokud vím, ještě na gymnáziu jste se chtěla vydat úplně jinou cestou, studovat medicínu. Proč?

Vždycky jsem měla ráda biologii, chemii a tím, že tatínek je lékař, mě to hodně lákalo. Mamka mi sice nechávala volnost, ale zároveň mě dokázala dobře namotivovat, když poznamenala, že by byla ráda, kdybych pokračovala v rodinné tradici a byla součástí firmy. V této době mě brala na zahraniční veletrhy, protože věděla, že mám ráda cizí jazyky a baví mě komunikace s lidmi. Postupně mě k tomu přitahovala a ukázala to hezké, co tato práce obnáší. Nakonec jsem se rozhodla a vystudovala zahraniční obchod na Vysoké škole ekonomické v Praze.

Je to obor, který je výhodou pro chod firmy?

Pro mě to byl určitě dobrý vklad do začátku, protože většinu toho, co vyrobíme, exportujeme do zahraničí. Škola přispěla k tomu, že jsem chápala, co je třeba dělat pro to, aby se dalo zboží vyvézt, jaké tam jsou ekonomické i jiné souvztažnosti, sledovat potenciály světových trhů a podobně. Škola mě bavila a musím říci, že se mi získané vědomosti poté ve firmě prakticky hodily v obchodní i ekonomické rovině.

Ste představitelkou šesté generace vaší rodiny. Převzmete žezlo v jejím vedení po vaší mamince Zuzaně? Pokud ano, kdy?

My to nemáme do hloubky naplánované. Mamka je ještě mladá a vitální, takže si myslím, že je to předčasné a byla by škoda, kdybychom si řekli, abych to po ní přebírala. Dobře se nám spolu spolupracuje, i když máme každá jinou

SALONEK

Hynek Šnajdar

Oslav výročí není nikdy dost

Konec roku se blíží a nový rok 2025, kdy Hradec Králové oslaví 800 let od první písemné zmínky o městě, klepe na dveře. Jak nám prozradila kreativní producentka oslav Dominika Špalková, toto významné jubileum s bohatým programem po celý rok bude ve znamení překvapení, pohybu a proměny.

Významná výročí však Salonky i město zaznamenaly i letos. Jedním z nich je 100 let existence zdejšího houslařského rodu Pilařů. Prvním rodinným příslušníkem, který v Hradci Králové postavil housle značky Pilař, byl zakladatel dílny Karel Pilař (1899–1985).

V řemesle poté pokračoval jeho syn Vladimír (1926–2008), nyní Tomáš Pilař (1954) a čtvrtou generací rodové houslařské tradice je jeho dcera Šárka.

To, že rodinná houslařská tradice stále pokračuje a vydržela tak dlouho, je cesta, která se musí podle Tomáše Pilaře cílevědomě připravovat, dláždít, vymetat, ale ani to nestačí. „Musí být také příznivé okolnosti, které neovlivníte. Můžeme být vděční osudu, že pracujeme v Hradci Králové již 100 let, a zdá se, že to ještě nějaké desetiletí vydrží. Ne všichni skvělí houslaři mají to štěstí,“ uvedl.

Další nesmazatelnou stopou Hradce je jednoznačně rodinná společnost Petrof vyrábějící klavíry a pianina, která si letos připomíná neuvěřitelných 160 let existence. Tuto vlajkovou loď českého hudebního průmyslu založil Antonín Petrof. Přes všechny nepříznivé osudy, které přinesly války, znárodnění průmyslu či pandemie koronaviru, se nepoložila a dodnes dělá dobré jméno Hradci Králové.

Do třetice, tentokrát ze sportovního soudku, je letošní 120. výročí hradecké atletiky. Při této příležitosti se v listopadu v prostorách Filharmonie Hradec Králové konal slavnostní večer jako připomínka výročí založení oddílu atletiky. Součástí výročí je výstava Hradecká atletika v běhu času, která je až do 29. prosince k vidění v Muzeu východních Čech.

Rok 2024 máme tedy téměř za sebou, čekají nás vánoční svátky a poté vstup do nového roku 2025. Přejeme čtenářům Salonek, aby závěr letošního roku prožili v klidu a pohodě a do roku následujícího vstoupili s nadějí a optimismem. Naším přáním zase je, abyste nám zachovali přízeň, protože Salonky jsou tu pro vás! ■

PERMICE

NA JARO 2025 V PRODEJI

VÍCE NA
FCHK.CZ

povahu. Mamka je vizionářská a pohání mě stále dopředu, já jsem spíše racionální. Velmi dobře se doplňujeme, protože ona má spoustu nápadů a já jim pak dám nějaký systém.

Jednou se to asi stane a bude to pro vás nepochybně velká výzva.

Chápu, že mě to jednoho dne čeká, pokud se pro tuto pozici nenajde někdo vhodnější. Bude to přirozený proces, další krok a zároveň samozřejmě velká výzva.

Co vás maminka naučila?

Naučila mě dívat se na firmu shora jako na celek, což si myslím, že je hodně důležité. Tím, že jsem začala v obchodě, měla jsem tendenci se na to dívat jako na určitou škatulku. Ve firmě je ale spousta dalších celků, které musejí dohromady dobře fungovat. Také je zásadní se nedívat pouze na některé trhy, ale na všechny v celém světě a sledovat, jak fungují. Pro mě je ještě velmi důležité její už zmíněné čisté vizionářství, které nemá každý. Čas od času si k ní přijdu pro radu, ona mi řekne svůj pohled na věc a pak diskutujeme o tom, jaká forma je ta nejsprávnější. My spolu trávíme spoustu času nejen ve firmě, ale i v soukromí, protože se máme rády. Pro mě je přirozenou součástí života, že se doplňujeme v pracovním i soukromém prostoru.

Je pro vás vzorem?

Určitě, mamka je můj největší životní vzor.

V jaké kondici je v současnosti společnost PETROF?

Pro nás je to v současné době přelomové období, protože války hudebním nástrojům nepřejí. Kvůli válce se na Ukrajině ani v Rusku pianina a klavíry nedají prodávat. Kromě toho je velká ekonomická recese v Číně, což byl donekdávna náš největší trh. Na druhé straně jsou ale další trhy, které rostou, jako například v Singapuru či Uzbekistánu. My se musíme stále dívat, kam se lidé stěhují, kde se trhům pořád daří a nejsou tak postižené politicko-ekonomickými vlivy, které ve světě jsou a budou. Pořád také monitorujeme poptávku a kupní sílu obyvatelstva nejen u nás, ale i ve světě a tomu přizpůsobujeme nabídku zboží. To nám pomáhá překonat i horší období. Nám se nyní skvěle daří v tuzemsku, kde obchod velmi roste, prodáváme do rozmanitých institucí a jsme součástí projektu Nadace Karel Komárek Family Foundation, Piana do škol, kde je snaha dostat co nejvíce hudebních nástrojů do základních uměleckých škol.

Jak jste se s nepříznivou situací vypořádali? Museli jste v této souvislosti dělat nepopulární opatření?

Ano. Doteď jsme hospodařili na velice rozsáhlé ploše, a tím pádem jsme platili vysoké fixní náklady. Nyní se v rámci areálu, kde působíme, sestěhováváme do hlavní budovy, kam se přesune i výroba. Všechno bude blíží, přehlednější, jednodušší na komunikaci a sníží se i provozní náklady. Je to jediná možná cesta.

Kdo jsou v současné době největší světoví odběratelé vašich pianin a klavírů? Do kolika zemí je vyvážíte?

Současní největší odběratelé našich nástrojů, které vyvážíme zhruba do pětadesáti zemí, jsou Spojené státy americké, Singapur, Kazachstán, Uzbekistán, kam dodáváme piana do škol, Spojené arabské emiráty, které jsou hodně multikulturní, kde stále roste zájem o naše nástroje a trh nám tam roste.

V minulém roce se vaše rodinná společnost připravovala na přesun části výroby do zahraničí. Proč?

Už delší dobu vyrábíme v Číně licenční značky Akord, Rösler, Scholze, Fibich a Weinbach určené z větší části pro tamní trh s tím, že celá produkce nástrojů hlavní značky PETROF zůstávala v tuzemsku. Odlehčíme si tím vlastní výrobu doma, protože bychom nebyli schopni pokrýt poptávku po zboží nižší hodnoty. My to tady vyrobíme za násobně vyšší cenu a u některých modelů už nejsme schopni plnit cenová očekávání zákazníků. Proto jsme se rozhodli, že nechceme být závislí jen na naší evropské výrobě ani jenom na té čínské, ale chtěli bychom ještě něco dalšího. Proto jsme vytypovali výrobu v Indonésii, kde je perfektní poměr ceny a výkonu, a domluvili jsme se na spolupráci. Jde o to, abychom dodali piana širší skupině zákazníků. Stále ale zůstáváme v Hradci Králové a většina modelů, které máme v portfoliu, bude pořád vyráběna v Evropě, jenom nejlevnější řada půjde do Indonésie. Budeme mít také kombinovanou produktovou řadu, kde základ nástroje vyrobíme v Indonésii a zbytek doděláme tady v Hradci.

Kolik máte v současné době zaměstnanců?

Teď nás je sto třicet pět.

Co pro vás znamená tak dlouhá rodová tradice?

Pro mě to je čest, závazek a zároveň velká zodpovědnost k tomu, abych v ní pokračovala, tradici nejen udržela, ale pak ji také předala dál.

Doba se stále rychle mění. Kam byste chtěla vaši společnost posunout?

Chtěla bych zajistit pestřejší nabídku, abychom lépe zvládali výkyvy, co ve světě jsou, kdy je poptávka obrovská a pak zase rychle klesne, protože se ve světě děje něco, co my nemůžeme ovlivnit. Důležité také je být pružnější v nákladovém managementu. To znamená mít kompaktnější a menší výrobu, abychom byli schopni tu chvíli, kdy je zrovna špatná konstelace, ustát. Cílem je mít flexibilní firmu, která je připravena na všechny výzvy, je schopná vydržet se sníženou poptávkou a zároveň vykrýt i poptávku vyšší.

Součástí areálu PETROF Gallery jsou reprezentativní prodejní salon, hudební kavárna a hala pro pořádání koncertů, konferencí a společenských setkání. Co se v těchto prostorách děje a co máte v plánu?

Pořádá se tady čím dál více akcí pronájemového typu a hodně se nám to žánrově rozkročilo. Začínali jsme tady s klasickou hudbou a pokročili až ke koncertům kapely Wohnout nebo zpěváka Richarda Müllera. Program je hodně různorodý. Máme

zde i výstavní plochy, každé dva měsíce pořádáme vernisáže výstav. Rádi bychom udrželi vizi, aby si to lidé tady stále užívali a měli radost, že jsou v pěkném prostoru, je o ně dobře postaráno a ideálně, že si užijí pěknou hudbu. Cílem je obohatit hradeckou kulturní společnost, aby zažila něco jiného.

Myslíte si, že by vaši předci byli spokojeni a pyšní, jak společnost PETROF pokračuje?

Stejně jako my, i naši předci procházeli spoustou výzev a nepříjemných situací, které museli nějak ustát a udržet při životě podnikání. O to se snažíme také, ať se děje, co se děje. Myslím si, že z tohoto pohledu by na nás byli určitě pyšní.

Vy sama máte hudební sklony?

Hraju, i když moc dobře ne, na klavír. Rádi zpíváme i hrajeme, takže k hudbě vedeme i naše děti.

Práce není vše. Čemu se věnujete ve volném čase?

Hodně cestujeme s dětmi, muzicujeme, máme rádi hudbu, proto také chodíme na koncerty a užíváme si společné chvíle s rodinou. ■

innogy WINTER RUN

HRADEC KRÁLOVÉ

11. 1. 2025

www.winter-run.cz
1KM
WINTER SPRINT

KIDS
WINTER-RUN

4 km
8 km

Orlice park

Dr.Max+

Lékárna

SPORTISIMO
pepco
ASAT
SVĚT HODINEK

orion

tvoríme vaši domácnost

ROSSMANN
BIRUS+
...hlavodě pro Vaše zvířecí miláčky

**KVĚTINOVÝ
KOUTEK**
Optika
Doubrava

GECCO
TABAK • TISK

Break fast Cafe

Dubaj: Vaše nová investiční destinace bez hranic

Dubaj, město, které v posledních desetiletích zažívá bezprecedentní rozmach, se stalo jedním z nejatraktivnějších míst na světě pro investice do nemovitostí. Spojené arabské emiráty (SAE) lákají nejen podnikatele a turisty, ale i investory hledající stabilitu a vysoký potenciál růstu. Díky příznivým podmínkám, daňovým výhodám a stále rostoucí nabídce kvalitních nemovitostí není dnes investice do nemovitosti v Dubaji záležitostí jen pro bohaté, ale je dostupná i pro širší spektrum klientů – včetně těch z České republiky a Slovenska.

„Pokud uvažujete o rozšíření svého investičního portfolia o nemovitost v Dubaji, v tomto článku vám přiblížím, jak funguje místní trh, na co si dát pozor a jaké výhody mohou české investory v Dubaji potkat,“ říká Lucie Jones, rodačka z Krkonoš.

Jak může nemovitost v Dubaji rozšířit vaše investiční portfolio

Dubaj není jen centrem luxusu a futuristických staveb, ale i stabilním a rozvíjejícím se trhem pro investice. Díky silné ekonomice založené na ropném průmyslu, ale i diverzifikaci do sektorů, jako je turistika, obchod a technologie, má Dubaj jednu z nejrychleji rostoucích ekonomik na světě. Investice

do nemovitostí v tomto městě mohou nabídnout stabilní a dlouhodobý výnos, který může výrazně diverzifikovat vaše portfolio. Diversifikace rizika – když investujete do nemovitostí v Dubaji, přidáváte do svého portfolia aktivum, které není závislé pouze na ekonomice vašeho domovského trhu. Díky stabilitě místní ekonomiky, podpořené státními investicemi a vysokým standardům podnikatelského prostředí, je Dubaj stále považována za bezpečnou investiční destinaci. Pro české a slovenské investory může být výhodné investovat do nemovitostí v SAE, aby vyvážili riziko plynoucí z možného poklesu hodnoty majetku v jejich domovských zemích.

Příležitost pro zajištění stabilního pasivního příjmu – vzhledem k vysoké poptávce po krátkodobém

pronájmu (turistické a pracovní pobyty) i dlouhodobých pronájmech mohou být nemovitosti v Dubaji velmi výnosné. Příjmy z pronájmu, zejména v oblastech jako Downtown Dubai, Dubai Marina nebo Palm Jumeirah, mohou přinést stabilní měsíční cashflow, které pokryje nejen vaše náklady, ale i zajistí dlouhodobé zhodnocení vaší investice.

Růst hodnoty nemovitostí – Dubaj je známá svými ambiciózními projekty, jako je Burž Chalífa, Palm Jumeirah nebo Expo 2020, které ovlivňují cenu nemovitostí. Mnohé oblasti města se neustále rozvíjejí, což zvyšuje potenciál pro zhodnocení. S rostoucí poptávkou, která je podporována jak místními obyvateli, tak cizinci, se ceny nemovitostí v Dubaji často zvyšují, což činí tento trh atraktivním pro investory hledající kapitálový výnos.

Jak funguje místní trh a na co si dát pozor

Před investováním do nemovitosti v Dubaji je důležité pochopit, jak místní trh funguje a co vše obnáší proces koupě a vlastnictví nemovitosti.

Regulace a právní rámec – jedním z klíčových aspektů při investování do nemovitostí v Dubaji je pochopení právního rámce. I když zahraniční investoři mohou v Dubaji bez problémů vlastnit nemovitosti, je nutné znát místní zákony a nařízení. V Dubaji existují tzv. „freehold“ oblasti, kde si cizinci mohou pořídit plně vlastnictví nemovitosti, a „leasehold“ oblasti, kde je doba vlastnictví omezená. „Pokud máte zájem o dlouhodobou investici, měli byste se zaměřit na oblasti, kde je možné plně vlastnit nemovitost. Ráda vás tímto procesem provedu a poskytnu všechny potřebné informace. Jsem rodačka z Trutnova a v Dubaji žiji již třináct let, přičemž více než pět let se aktivně pohybuji na reálním trhu.“

Transparentnost trhu a prověřené developery – v Dubaji je velmi důležité investovat pouze do projektů, které mají dobrou reputaci a jsou prověřeny místními regulačními orgány. Před nákupem byste měli důkladně prověřit všechny dokumenty a stavební povolení. Pravidla týkající se nákupu a prodeje nemovitostí jsou přísná, ale také velmi transparentní. Různé poplatky a náklady – při koupi nemovitosti v Dubaji je nutné počítat s několika dalšími náklady kromě ceny nemovitosti samotné. Mezi ně patří poplatek za převod vlastnictví,

notářské poplatky, daň z převodu nemovitosti a poplatky za registraci. Kromě toho byste měli také zahrnout náklady na údržbu nemovitosti, což zahrnuje poplatky za správu budovy a jiné provozní náklady.

Možnosti a výhody pro české a slovenské klienty

Pro české a slovenské investory je Dubaj stále atraktivní destinací díky přímým leteckým spojům, bezvízovému vstupu na devadesát dní a možnosti vyhnout se vysokým daním z příjmu a majetku. Spojené arabské emiráty jsou známé svým příznivým daňovým prostředím, kdy neexistuje daň z příjmu fyzických osob ani z majetku. To znamená, že výnosy z pronájmu nebo prodeje nemovitostí nejsou zdaněny, což představuje obrovskou výhodu pro investory.

Dále Dubaj nabízí možnost získat rezidentní víza pro investory, kteří vložili určitou částku do nemovitosti, což může být výhodné pro ty, kteří uvažují o dlouhodobém pobytu nebo o obchodních aktivitách v regionu. Díky bezproblémovým právním podmínkám, podpoře od místních autorit a rozvíjenému reálnému trhu je dnes Dubaj skvělé místo pro investice, a to nejen pro bohaté jednotlivce, ale i pro střední a menší investory.

Pokud zvažujete investici do nemovitosti v Dubaji, neváhejte se na mě obrátit. Pomohu vám se zorientovat v nabídce a zajistím, aby vaše investice byla co nejvýhodnější a bez rizik. ■

Lucie Jones

Licencovaná reální makléřka v Dubaji
Instagram: @agentlucie_dubai
E-mail: lucie.jones@trimestate.com

TRIM Real Estate je butiková reální kancelář se sídlem a licenci v Dubaji a Bratislavě, která zastupuje více než devadesát developerů v SAE. Pro své klienty poskytujeme služby v oblasti koupě, prodeje a pronájmu nemovitostí, ale i další.

www.trimestate.cz

Lidem doporučuji, aby byli autentičtí

☛ MATĚJ HOLAŇ,
FOTO: ARCHIV JITKY MATĚJCOVÉ

Speed dating, v překladu rychlé randění, je celosvětový fenomén, který v Česku funguje už více než dvacet let. Poté, co se v Praze jedné takové akce zúčastnila, došla Jitka Matějcová k tomu, že v Hradci Králové něco podobného chybí. Během roku a půl její Pětiminutové rande uspořádalo v Hradci více než osmdesát akcí, při kterých se lidé v krátkých sekvencích navzájem seznamovali. Jak speed dating vlastně funguje? Na jaké lidi zde můžete narazit a co je při rande naslepo nejdůležitější? Na tyto i další otázky odpovídá v rozhovoru pro Salonky Jitka Matějcová, zakladatelka Pětiminutového rande.

Kde jste na koncept pětiminutového rande přišla?

Přišla jsem na to v Praze, kde jsem se před třemi lety takto sama seznamovala. V té době jsem tam kvůli práci částečně žila, takže jsem se pokusila si najít muže. Tehdy jsem se do toho konceptu úplně zamilovala. V průběhu života jsem se seznamovala několikrát a zažila jsem i on-line seznamky, když teprve začínaly. Přišlo mi, že v té době to bylo mnohem bezpečnější prostředí než dnes. Teď už často nevíte, jestli si opravdu píšete s mužem, ženou, nebo třeba robotem. Velmi se mi líbilo, že někde přijdu takřka anonymně a ti muži se dozvědí jen to, co jim řeknu. Řekla jsem si, že bychom to mohli mít i u nás v Hradci.

Vychází to tedy tak, že máte asi jednu akci za týden?

Je to různé. V tuto chvíli to hodně kopíruje můj osobní program, teď v říjnu a listopadu toho bylo méně, jelikož jsem měla náročný program ve své práci. Ale zase byly i měsíce, kdy bylo akcí šest.

Pětiminutová rande organizujete společně s dcerou. Jak se stalo, že se rozhodla do toho jít s vámi?

Poté, co jsem si řekla, že bych speed dating chtěla dělat u nás v Hradci, jsem se bavila se spoustou lidí a zjišťovala jsem, jaký by o to byl zájem. Bylo mi jasné, že sama bych to celé nezvládla, takže jsem oslovila svou dceru Zuzku, jestli by mi s tím nechtěla pomoci. Do všeho se zapojil i syn Honza, takže máme takový malý rodinný tým.

Co všechno jste museli před první akcí zařídit, než jste to mohli celé spustit?

Přípravy trvaly zhruba dva měsíce. V okamžiku, kdy jsme si poprvé sedli ke stolu, už jsme měli jméno. Vždy, když jsem někomu vysvětlovala, o co vlastně jde, tak jsem říkala: „No, to je takové pětiminutové rande.“ Jako první jsme hledali logo.

Ozvali jsme se známé grafičce, která nám ho navrhla, jsou to dva lístečky, které tvoří srdíčko. Poté jsme začali tvořit web. Bylo toho opravdu hodně, tehdy jsme dokonce museli posunout termín první akce, jelikož jsme se toho poněkud zalekli. Chtěli jsme to mít perfektní, takže jsme si nejdříve udělali zkušební akci. Pozvali jsme tam kamarády, známé a rodinu, vyzkoušeli jsme, jak to reálně bude fungovat. Jsou z toho i fotky, které používáme na webu a facebooku – naše klienty nikdy nefotíme, velmi dbáme na jejich soukromí.

Jak vypadá celý proces Pětiminutového rande, od registrace až po samotnou seznamovací akci?

Nejdůležitější je se rozhodnout, vystoupit ze své komfortní zóny. Velká část lidí se dnes obává jít někam na živo, mají pocit, že na internetu je to bezpečnější. Na našem webu se zaregistrujete, zaplatíte

a dále už vás budou provázet e-maily, kde se dozvíte vše důležité. Pokud jste žena, přijdete půl hodiny předem a v klidu se usadíte ke stolu, který si vylosujete. Dáváme tím ženám a dívkám větší komfort a čas na aklimatizaci. Mužům doporučujeme přijít nejdříve patnáct minut předem, jelikož je stejně odkládneme například k baru, dokud akce nezačne. V tu chvíli se mohou jít muži ženám představit. Následně všem vysvětlím, jak to bude celé probíhat a co se bude dít, až akce skončí.

Jak vypadá samotné randění?

Snažíme se dodržovat ten pětiminutový interval. Muž si přisedne k ženě a v tu chvíli začínáme měřit. Jakmile pětiminutovka uplyne, zazvoníme zvonečkem. Muži se zvednou, přisednou si k další ženě a v tu chvíli necháme nějakou chvíli, kdy si všichni mohou napsat poznámky. Dokud někdo píše, časomíra se nezapíná. Pokud se sejdou dva lidé, co si nepíší vůbec, tímto získají nějaký společný čas navíc. Někdy jsou páry tak zabrané do rozhovoru, že neslyší náš zvonek, takže pak pro pány musíme dojít a poprosit je, aby se posunuli dále.

Do kterých věkových skupin máte klienty rozdělené?

Věkové skupiny máme rozdělené zhruba po dvanácti letech. Vždy po konci akce nabádáme účastníky, aby nám dali zpětnou vazbu, jestli to třeba nechtějí jinak. Nejvíce klientů máme ve věkové skupině mezi třiceti dvěma až čtyřiceti dvěma lety. Kdyby se třeba mladší žena chtěla seznámit s o deset let starším mužem, nevejde se poté do toho rozmezí, což se snažíme řešit několika způsoby. Zprvů ta věková rozpětí občas malinko měníme, zadruhé povolujeme vstup lidem do kategorií, kam se třeba těsně nevejdu. Někdy tedy řešíme problém, že se naší benevolence snaží využít zejména pánové nad padesát let, kteří se zkusí infiltrovat mezi třicetileté. Většinou se však daří vše držet tak, aby to vyhovovalo všem.

Jak to vypadá s nejmladší a nejstarší kategorií, daří se vám je naplnit?

Původně jsme do toho šli s tím, že budeme dělat akce ve všech věkových skupinách, včetně nejmladší od osmnácti let a nejstarší šedesát pět a více. Největší problém u těchto skupin je v tom, že se

▼ INZERCE

Užijte si krásné
VÁNOCE
se svými blízkými

teplo bez starostí

TEPLO BEZ STAROSTÍ
nechte na nás!

EO P OPATOVICKÁ
ENERGIE

v nejmladší kategorii nehlásí ženy a v nejstarší zase muži. Nedávno jsme nejmladší věkovou kategorií opustili a nyní začínáme na dvaceti sedmi letech. U nejstarší kategorie jsme to nyní udělali tak, že vyhlásíme akci, která zatím nemá datum a čeká na naplnění. Naším cílem je seznamovat i lidi nad sedmdesát pět let, ale ti o nás zatím příliš nevědí. Další věc je i to, že je pro nás úspěchem, když už se k nám ten člověk nikdy znovu nevrátí, jelikož si zde najde partnera nebo partnerku. Takže je nutné neustále hledat nové lidi a to se v těchto věkových skupinách zatím pravidelně nedaří.

Jezdí na vaše seznamovací akce i lidé z okolí Hradce?

Ano, je jich celkem dost. Byli tu lidé z Vrchlabí, Poděbrad nebo třeba z Chocně. Často se k nám sjíždí lidé z hor nebo i z Pardubicka. Občas se někdo z účastníků ptá, z jak velké dálky ostatní přijedou. Je to třeba kvůli tomu, že byl na akci, ale nebyl tam nikdo z Hradce. Tam je to obtížné vůči diskretnosti, kterou se vždy snažíme dodržet, tudíž je složité najít balanc, abychom klientovi vyhověli a zároveň chránili soukromí ostatních. Když k takové situaci dojde, snažíme se klientům alespoň naznačit, jestli to pro ně má smysl vzhledem k jejich požadavkům. Já osobně mám pro toto pochopení, sama jsem zažila vztah na delší vzdálenost a chtěla jsem se mu poté vyhnout, takže to dopadlo tak, že jsem si našla souseda v paneláku.

V jakých prostorách Pětiminutové rande pořádáte?

Momentálně jsme nejčastěji v Petrof Café, kde jsme také začínali. Dalším místem, kde jsme pravidelně, je Kavárna Boulevard na pěší zóně. V prosinci budeme mít první akci v Café Filharmonie.

Co bych si měl vzít na sebe, kdybych chtěl vaši akci navštívit?

Lidem vždy píšu, že oblečení je jen na nich. Stávají se úsměvné situace, kdy třeba žena v hezkých šatech sedí u stolu s motorkářem. Každý považuje za své nejlepší oblečení něco jiného. Dress code tedy nemáme. Už jenom právě styl oblékání může někomu ukázat, jestli o toho druhého mají zájem, či nikoliv. Někomu se zase může líbit, že ten protějšek je rád sám sebou a může z toho vzniknout zajímavá konverzace. Lidem doporučuji, aby byli autentičtí.

Máte i nějaké speciální druhy akcí, kde se třeba snažíte spojit lidi s podobnými zájmy?

Asi třikrát jsme udělali skupinu Aktivní lidé, tam to bylo ale složitější, jelikož si každý představuje

aktivního člověka trochu jinak. Někteří pánové si mi poté stěžovali, že se setkali s dámami, které za aktivitu považovaly, že se v neděli dívají na biatlon. V tuto chvíli máme jedinou pravidelnou skupinu, která se nazývá Chci založit rodinu. Tam občas také narážíme v tom ohledu, že každý má ohledně založení rodiny jinou časovou představu. Tato skupina mi přijde důležitá, jelikož se jedná o lidi, kteří vědí, že toho času najít si partnera už příliš nemají, ale zároveň by rodinu chtěli.

Plánujete i nové tematické skupiny?

Určitě ano, nápadů máme spoustu. Zkoušeli jsme rodiče malých dětí, což se na první pokus neuchytilo. Na jaře plánujeme znovu udělat Rande v pohybu. Žertem to popisují tak, že žena na startu v hradeckých lesích dostane mapu a muže. Poté spolu jdou kilometrovou trasu, kterou jim ukážeme. Po kilometru ženě vyměníme partnera a takto zhruba pět až sedmkrát. V cíli je společné posezení s občerstvením. Velkou výhodou je, že když si spolu rozumí, mohou jít pomalinku a více se poznat. A naopak, když si příliš nesejdou, mohou přidat do kroku a mají to rychleji za sebou. Jdou spolu lesem na dohled, čímž se mažou obavy žen, kdy by jim mohlo být nepříjemné jít s cizím mužem takto o samotě. V lednu také plánujeme večírek, který se nazývá „Single kavárna“. Bude to v kavárně Filharmonie, včetně hudby a rautu. Myslím, že je to velmi dobrá příležitost potkat spoustu nezadaných lidí, minulý rok jsme už tento koncept zkoušeli a mělo to dobré ohlasy.

Stalo se někdy, že by si spolu dva lidé natolik rozuměli, že spolu rovnou odešli?

Ano, přesně to se nám už stalo. Netuším ovšem, jak to u nich dopadlo. U některých párů víme, jak to mezi nimi pokračuje, jelikož se nám samy ozývají. Dostáváme dotazy, proč nezveřejňujeme čísla, že je moderní vydávat statistiky, jako je třeba procentuální úspěšnost. Osobně si myslím, že to ale žádná agentura nemůže vědět. Reálně není možné vědět, jestli ten konkrétní pár spolu zůstal, vlastně ani čas to nevíme, kdo se spolu dal dohromady. Snažíme se být transparentní, takže na rovinu říkáme, že konkrétní čísla neznáme.

Plánujete i akce pro stejnopohlavní páry?

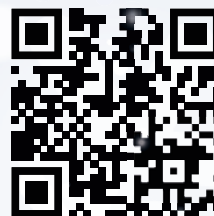
Ano, dokonce jsme je v minulém roce i vyhlásili, bohužel se ale nenaplnily. Když bude zájem, budeme jediné rádi, že budeme moci takové akce uspořádat. ■

DÁRKY PLNÉ ZÁBAVY

rodinné zábavní parky

TOBOGA
JUMP!

toboga.cz/e-shop

permanentky • dárkové vstupenky • vouchery

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 24. díl

Život občas tropí hlouposti a někdy se to tak sejde, že by následující dva příběhy nevymyslel ani ten nejlepší scenárista či dramatik. Vše začalo ke konci sedmdesátých let minulého století v Palmové zahradě v Hradci Králové a byly z toho dva neskutečné příběhy kamarádů, kteří se přišli do tohoto skvostného podniku pobavit s přáteli, zatančit si a trochu popít kvalitního vína. Dále to mělo pro každého z nich již samostatné pokračování, ve kterém hraje roli i moje osoba.

První příběh je o mém kamarádovi, říkejme mu Richard z Hradce Králové, dodnes velkém elegantovi s vystupováním a la Oldřich Nový. Je to také vzpomínka, kterou jsem si dlouho schovával pro sebe, a věřím, že se na mě dotyčný nebude zlobit, protože o něm vím, že má stále veliký smysl pro humor. Dnes to je již usedlý pán, ale ve své době to býval lev salonů, jak se za první republiky říkalo těmto lidem. Vždy perfektně ustrojen, s motýlkem, což mu zůstalo dodnes, a když jdeme někdy s kamarády na

pivo do restaurace čtvrté cenové skupiny, vždy tam přijde v elegantním saku a na naše otázky, proč v saku, odpovídá, že žádný svetr ani džíny doma nikdy neměl. No prostě „modrá krev“ se v něm nezapře.

No a tento pán, když byl ještě ve stavu svobodném, měl nádherné děvče Mariku s maďarskými kořeny, sympatickou, inteligentní a krev a mlíko. Slečna Marika tenkrát přijela do Hradce Králové za prací až z jižního Slovenska a moc se jí tady líbilo. Holka by se tenkrát ráda vdávala, ale Richard stále odolával, bránil se a o svatbě nechtěl ani slyšet.

Jednou se stalo, že jsme se sešli s přáteli v naší nádherné a originální Palmové zahradě na taneční zábavě, kde hrál v Hradci Králové tolik populární orchestr Jiřího Hasala. Pan Richard tam tenkrát vkráčel v perziánovém kožichu a čepici (papaše) a pan Prezident, zaměstnanec Palmové zahrady, ho vřele uvítal a jako vždy mu zasalutoval u vchodu do tanečního sálu. Nálada tam byla jako vždy výborná

a Richard, velký společník, tanečník a fajnsmejr na červené víno, si tam celý večer pochutnával na býčí krvi, která se v té době hodně pila. Pokud byla nějaká objednávka od tohoto stolu, byla to většinou býčí krev. O půlnoci jsme se jako vždy v poklidu rozešli a Richard si venku za velkého větru nasadil před Palmovkou svoji novou papachu, a když se svojí Marikou přecházel přes Pražský most, ten poklad mu ulítnul z hlavy přímo do Labe. Venku byla tenkrát velká zima, a i když nemrzlo, jít lovit čepici do Labe bylo naprosto nesmyslné. Ne však pro Richarda, který Mariku miloval, a protože to byl dárek právě od ní, rozhodl se, že čepici z té vody vyloví. Sehnal si velký klacek a v perziánovém kožichu slezl po železných schůdkách až k hladině Labe, ale jak byl posilněn tou býčí krví, tak tam silně zavravoral, spadl do řeky a tu čepici konečně ulovil. Náhodou procházející muž mu potom podal nějaký větší klacek, a tak se elegant Richard dostal zpátky ke schůdkům a vylezl v tom perziánovém kožichu celý zmáchaný a promrzlý nahoru.

Autor článku Slávek Trávníček se zachráněm Frantou Zapadlem, frontmanem Lokálky

Ten pán mu vlastně zachránil život, protože kožich ho už pomalu začal potápět. Ale teď, když vylezl na břeh, nastal další velký problém, co dál. A protože Richard tenkrát bydlel na Novém Hradci, šel v té zimě promočen na kůži v tom svém zmáchaném kožichu pěšky až domů. Jak ho jeho dominantní otec doma přivítal, není známo, ale určitě ho za toto jeho extempore nepochválil. Tenkrát to Říša přečkal bez následků a je tady mezi námi dodnes, i když už ne s tou pěknou temperamentní Maďarkou Marikou. Protože se mu dlouhá léta nechtělo do ženění, nakonec se stejně rozešli a krásná Marika se odstěhovala zpátky na jižní Slovensko. Říša se po nějakém čase oženil, ale dnes je z něho již vdovec a ženám se vyhýbá, i když zůstal stále tím elegantem jako zamlada. Marika, ta se asi vdala za nějakého Zoltána a dnes třeba pěstuje někde u Nových Zámků papriku nebo rajčata. A tak končí první příběh a hned navazuje ten druhý, který mohl dopadnout daleko hůře. Všichni andělé strážní však stáli tenkrát v době těžké normalizace při mně.

Stará dobrá Lokálka

plno a z pódia se nesly hlasy zpěváků Franty Zapadla a Jirky Pirnera. Bylo tam spousta kamarádů a známých, a protože již bylo po půlnoci, zábava se rozjízďela na plné obrátky a doslova gradovala, bylo tam moc příjemně a veselo. Sedl jsem si ke stolu, ke známým, kde se oslavovaly narozeniny, a já jsem se k nim ihned přidal. To, co potom následovalo, mohlo naprosto změnit můj život do záporných hodnot.

Jirka Pirner dnes – další zachránce

Nasedli jsme s mojí manželkou Květou do trolejbusu číslo sedm a ujížděli směr Mašovice. Protože jsem byl po krásném večeru v dobrém rozmaru a nechtělo se mi ještě spát, oznámil jsem jí, že bychom se ještě mohli jít pobavit do Besedy na taneční zábavu, kde hrála tenkrát velice úspěšná hradecká country kapela Lokálka. Protože se jí tenkrát už chtělo spát, vyrazil jsem tam sám. V sále byla výborná nálada, bylo

V sále se začala losovat tombola a Václav Souček postupně vyvolával šťastné výherce. Už netuším, co mě to napadlo, ale když už se blížil konec losování, zaběhl jsem do kuchyně, kde visel na stěně obraz našeho tehdejšího prezidenta Gustáva Husáka, a s ním jsem se přitíhl na jeviště, kde se právě objevil hlavní výherce a čekal, co mu dají za hlavní výhru. Přistoupil jsem k němu a předal jsem mu tam obraz našeho pana prezidenta.

Ined ke mně přiběhli kluci z Lokálky Jirka Pirner a Franta Zapadlo a odvedli mě za velkého aplausu ze sálu do vedlejší místnosti. Na vše se hned ale zapomnělo a zábava pokračovala v pohodě dál. Velkou zásluhu však na tom měli tito dva muzikanti. Myslím, že mě ochránili před problémem, dnes již nedokážu posoudit, jak velkým, ale vše dobře dopadlo, a já byl za to později moc rád. Tuto již zapomenutou příhodu jsem za dlouhou dobu, již v dnešním režimu, rozebíral z frontmanem Lokálky Frantou Zapadlem, ten se nestačil divit a vzpomínal na tuto neobvyklou událost při jejich koncertu v malšovické Besedě.

Ještě když byl pan Josef Souček mezi námi, jsme se jednou potkali u hradeckého rozhlasu a zavzpomínali na starou dobrou Lokálku, kdy hrála ještě v původním složení s Láďou Strakou, Jirkou Pirnerem, Frantou Zapadlem, Jirkou Gregorou, Láďou Hübelbauerem a Josefem Součkem. Dostal jsem se i na mé dost velké faux pas v malšovické Besedě v ulici Zámostí. Pan Souček mi tehdy říkal, že mohu děkovat Jirkovi Pirnerovi a Frantovi Zapadlovi za rychlý zásah, který byl proveden velice hbitě a pohotově. Čím tak až dnes a klukům za to moc děkuji. Nebylo to tenkrát ode mě nějaké disidentství nebo hrdinství, ale jak jsem ráno po probuzení poté vše vyhodnotil, mohla za to hlavně ta kvalita a výborná býčí krev v Palmici. Červené víno miluji dodnes, ale jak se říká, všeho již s mírou. ■

Slávek Trávníček

Vánoce v Salonu republiky

Advent a předvánoční období byly i v minulosti dobou naděje a očekávání. Sháněl se vánoční stromček, kupovaly se nové ozdoby nebo dárky, těšily se především děti. Obchodníci zdobili vánočně výlohy svých obchodů, objednávali nejen tradiční, ale i exotické zboží, aby nalákali své zákazníky. V období první republiky tohoto shonu využívaly také velké firmy. Jejich produkty získávaly vánoční přebaly, firmy neváhaly nabízet – dnes bychom řekli – limitované edice.

••• PAVLA KORITENSKÁ, FOTO: SBÍRKA MVC

K dispozici byly například betlémové archy, které vydávala pro svoje odběratele a zákazníky firma Kávoprůmysl, k jejíž produkci patřila Hradecká cikorka a Hradecká žitná káva. Jako dárek zvolila firma i stolní hru Cestujeme s Hradeckou cikorkou. Také královéhradecká továrna na cukrovinky Jitřenka nabízela dárkové balení bombónů, pralinek nebo čokolády.

K symbolům Vánoc v současnosti patří především vánoční dárky. Zatímco v minulosti se darovala většinou jablka, ořechy nebo sladkosti, zvyk obdarovávat děti drobnými dárky se rozšířil až v 19. století. Ve vzpomínkách spisovatele Ignáta Herrmanna na dětství v Hradci Králové dokonce čteme, že v 60. letech 19. století naděloval v chudších rodinách Mikuláš, spíše však praktické věci do školy než hračky. Zlatou érou hračkářského průmyslu se stal přelom 19. a 20. století.

V meziválečném období v Hradci Králové již nabízelo širokou škálu hraček mnoho velkoobchodníků, například Leo Taussig ve svém obchodním domě na Velkém náměstí nebo firma Aso na Ulrichově náměstí. Hračky prodávali i malí živnostníci, většinou však v obchodech nabízejících i jiný sortiment. Vhodným dárkem byla samozřejmě i dobrá kniha. Knihkupci v Hradci Králové kromě knih nabízeli i drobné předměty a tiskoviny s vánočními motivy. Vyhlášená knihkupectví provozovali František Píša, Stanislav Kuchař, B. E. Tolman nebo Bohdan Melichar.

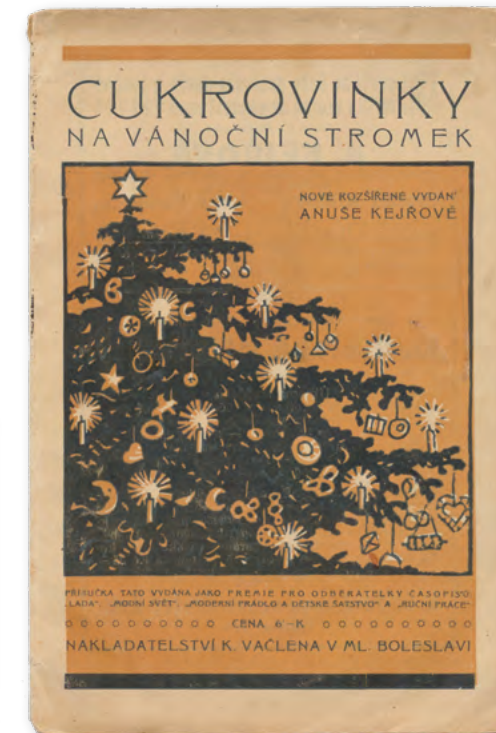
I v období první republiky Hradečáci řešili, jak ozdobit vánoční stromček. V katalogu královéhradecké firmy Viktorin a spol. si mohli vybrat ze široké nabídky vánočních skleněných ozdob různých barev, tvarů a typů. Firma vyvážela ozdoby i do zahraničí. Co dát na vánoční stůl za dobroty, jaké upéct cukroví nebo čím pohostit návštěvy v adventním čase, bylo také důležité téma. Ve 20. letech

byla velmi populární Anuše Kejřová, spisovatelka a majitelka koncesované kuchařské školy v Hradci Králové – Pouchově.

V Hradci Králové a poté na Pouchově vedla vyhlášenou kuchařskou školu. Jak upéct a uvařit na vánoční stůl, učila nejen ve své škole, ale v řadě kurzů pro veřejnost. Vánočnímu času a pečení cukroví a sladkostí se věnovala v knížce Cukrovinky na vánoční stromek, která se dočkala mnoha vydání, a recepty byly doplněny fotografiemi cukrovinek. Mohli jste tam najít třeba recept na vanilkové rohlíčky, kakaové púlměsíčky, mandlové čtverečky, cukrovinky s marmeládou, medové perníčky, zázvorové a kakaové sušenky, kaštanovou nádivku, nebo dokonce cukrovou chaloupku Jenička a Mařenky.

Neodmyslitelnou součástí vánoční a novoroční atmosféry bylo posílání půvabných vánočních a novoročních pohlednic, motivy se v průběhu let proměňovaly. Pohlednice se zimní a také vánoční tematikou se začaly ve větší míře objevovat na historickém území Čech a Moravy již od počátku 20. století, k dalšímu rozšíření došlo ve 20. a 30. letech 20. století. Na pohlednicích byly nejčastěji k vidění motivy zasněžené krajiny, vánoční stromček, svícný a jiné předměty spojené s Vánoce.

Populární byly i pohlednice s kreslenými motivy Marie Fischerové-Kvěchové. Ke kresleným námětům se ale postupně přidaly i fotografie. Na vánoční a novoroční pohlednice se dostal samozřejmě i malebný Hradec Králové. Různé pohledy na historické centrum nebo dominanty města doplnily koláže se „zimními“ motivy a textem. Nezbyvá než popřát čtenářům Salonek krásné Vánoce a pohodový, pro naše město slavnostní nový rok 2025. ■

Vězeňský lékař z Hradce zachránil za války stovky lidí

Nejméně tři stovky lidských životů zachránil za druhé světové války vězeňský lékař Ladislav Vančura. Od začátku války tajně pomáhal vězňům v hradecké vazební věznici, když jim například radil, jak mají fingovat různé nemoci. Kvůli nim je pak gestapo převezlo do nemocnice, odkud někteří utekli a jiní aspoň stihli předat důležité informace. Když v roce 1940 zbavil šéfa hradeckého gestapa ledvinových kamenů, rozhodl se ho dalších pět let falešně léčit destilovanou vodou a využívat jeho vděčnosti. Díky svému vlivu na šéfa gestapa se Vančurovi podařilo dostat z Hradecka ty nejkrutější gestapáky. Na konci války pak stál v čele odbojové skupiny, která zachránila život padesáti vězňům. Fascinující příběh Ladislava Vančury se po téměř osmdesáti letech dostal na veřejnost díky bádání hradeckého historika Petra Fišera. „Byl to opravdový tichý hrdina, který nepovažoval svoje činy za něco výjimečného. Doktor Vančura se svým životem a svými činy nesmazatelně zapsal do historie Hradce Králové. Troufnu si říct, že neznám větší hradeckou osobnost, než byl Ladislav Vančura,“ říká o dlouho zapomenutém hrdinovi Petr Fišer.

📷 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV J. PROCHÁZKOVÉ

Ladislav Vančura se narodil 20. února 1897 v Pachtu v dnešním Rakousku u hranic se Slovenskem. Jeho otec, který byl hlavním správcem rodiny Harrachů, si ovšem přál, aby se oba jeho synové učili češtinu. Proto se také rodina brzy přemístila na Harrachovo panství do Sadové u Hradce Králové. Po maturitě na gymnáziu v Novém Bydžově začal Ladislav Vančura studovat lékařskou fakultu na Karlově univerzitě v Praze. Jeho studia však přerušila první světová válka. Bojoval na italské frontě a za svou statečnost byl několikrát vyznamenán. Po konci války se vrátil ke studiu medicíny, které úspěšně zakončil v roce 1924.

V roce 1926 se Ladislav Vančura přestěhoval do Hradce Králové, kde si o rok později otevřel soukromou praxi a byl jmenován obvodním lékařem. Rozmanitá praxe dovedla Ladislava Vančuru postupně až na pozici hlavního lékaře ve vazební věznici v Hradci Králové. Už tak ponuré vězeňské prostředí se ještě zhoršilo krátce po začátku německé okupace. V červenci 1939 rozhodli nacisté o zřízení pobočky gestapa v Hradci Králové a pro tento účel obsadili třetí patro hradecké vazební věznice. Doktor Vančura jako vězeňský lékař od začátku okupace tajně pomáhal vězňům osobám. „Nejdříve jim donášel cigarety, jídlo, později zprostředkoval informace. Ještě v roce 1939 se na doktora Vančuru obrátil gestapák Müller s dotazem, zda nebude dělat vězeňského doktora i pro

osoby vězněné gestapem. Vančura souhlasil pod podmínkou, že bude vyšetřovat v české ordinaci a za pomoci českého dozorce. V tu dobu začal pravý teror gestapa nejen na obyvatelích Hradce Králové a okolí. Vězni byli pravidelně bití, mučeni, některé to dohnalo až k sebevraždě, další byli umláceni,“ popisuje dění ve vazební věznici na začátku války historik Petr Fišer, který v současnosti sám pracuje ve vazební věznici jako strážný. Ladislav Vančura později uvedl, že funkci lékaře pro vězně gestapa přijal právě s myšlenkou, že se mu snad povede českým vězňům nějak ulehčit jejich utrpení.

Přelomový moment přišel pro Ladislava Vančuru 20. února 1940. Ten den si ho nechal zavolat samotný šéf hradeckého gestapa Albert Hardtke, který trpěl ledvinovými kameny. Vančura s pomocí rad docenta Jana Bedrny, kterého znal ze studií, dokázal Hardtkeho zbavit bolesti a vyléčit ho. Nacistický pohlavár byl svému lékaři vděčný a doktor Vančura vycítil možnost využít kontakt s vysoce postaveným nacistou pro dobro vězňů. Naprotiv se pokusil intervenovat ve prospěch dvou Čechů. Oba byli záhy z věznice na Hardtkeho příkaz propuštěni. Ladislav Vančura se proto po dohodě s doktorem Bedrnou rozhodl v léčbě Alberta Hardtkeho na oko pokračovat. Pravidelně docházel do jeho bytu a podával mu neškodné injekce destilované vody s tvrzením, že je potřeba proti onemocnění dále bojovat. Hardtke uvěřil tomu, že je pořád nemocný a svého lékaře nadále potřebuje. Doktor Vančura si tak dokázal na šéfa gestapa udržet vliv až do konce druhé světové války.

„Díky tomu dokázal během následujících pěti let zachránit opravdu stovky lidí. A také si proti sobě poštlval hodně členů gestapa, neboť donášel Hardtkemu například o tom, jak někteří gestapáci krutě zacházejí s vězni. Hardtke pak na jeho přímlyvu ty nejhorší dozorce nechal převelet jinam,“ vypráví Fišer. Ačkoliv brutalita na českých věznicích úplně nezmizela, díky odchodu těch nejhorších dozorců se razantně snížila. Sám doktor Vančura po válce prohlašoval, že právě to byla jeho největší zásluha, jelikož na základě jeho přímlyvu byli ti nejhorší gestapáci převeleni pryč z Hradecka.

Ladislav Vančura během let 1940 až 1945 dokázal zachránit nejméně tři stovky lidských životů. Intervenoval za politické vězně, odbojáře, studenty, úředníky i kohokoli dalšího, komu mohl pomoci. Za pomoci českých dozorců ošetřoval tajně věz-

něné osoby. Českým vězňům pomáhal fingovat nemoci. Zdokumentovaný je třeba případ, kdy byl vězeň s fingovaným zánětem slepého střeva převezen do nemocnice, kde mu chirurg Bedrna udělal povrchový řez. Po několika dnech pacient z nemocnice utekl.

Chirurgická klinika v Hradci Králové po válce potvrdila, že jim Vančura posílal minimálně jednoho, ale většinou více vězňů týdně s předstíranými chorobami, aby se mohli z nemocnice zachránit útekem anebo se alespoň domluvit s přáteli co dál. Lékař chirurgické kliniky Jan Bedrna později uvedl, že alespoň třetina všech operovaných za války byla dodána Vančurou z věznice a že šlo o operace falešné.

Dalším vězňům zachránil Ladislav Vančura život tím, že jim zařídil pobyt v psychiatrické léčebně. Předával informace, které pomohly řadě lidí k útěku před okupanty. Vězňům radil, jak mají u výsledku vypovídat, aby se dostali na svobodu nebo neskončili na popravišti. Několikrát se mu povedlo prosadit uznání lidí vězněných gestapem za neschopné vazby a jejich následné propuštění. Zprostředkoval také kontakty mezi různými skupinami protinacistického odboje a přes vliv na Hardtkeho dokázal dostat některé české vězně i z koncentračních táborů.

Za svůj život vděčil Vančurovi i již zmíněný světově uznávaný chirurg Jan Bedrna, který byl členem odbojové skupiny na brněnské univerzitě. Ladislav Vančura se dozvěděl, že na Bedrnu vydalo zatykač gestapo v Brně. Informoval ho a zároveň nahlédl u Hardtkeho doma do spisu, ke kterému měl díky

ošetřování šéfa gestapa přístup. Bedrnovi poté Vančura poradil, jak má vypovídat, což mu zachránilo život. Po profesoru Bedrnovi je dnes mimochodem pojmenován jeden z pavilonů hradecké fakultní nemocnice.

O život šlo během války několikrát i samotnému doktoru Vančurovi. Na konci války stál v čele odbojové skupiny, která i přes přítomnost německých orgánů zachránila 5. května 1945 přibližně padesát vězňů. O dva dny později Vančuru zatklo gestapo a plánovalo ho zastřelit. Ve chvíli, kdy už stál v kasárnách před zdí, našťastí popravu zastavil Albert Hardtke.

Po válce obdržel Ladislav Vančura ocenění od ministerstva spravedlnosti za zásluhy v odboji a v roce 1946 dostal československou vojenskou medaili za zásluhy I. stupně od tehdejšího prezidenta Edvarda Beneše. Po komunistickém převratu v roce 1948 se všechno změnilo. Vančura a jeho rodina byli pronásledováni za svůj vyhraněný protikomunistický postoj a pro majetek, který nashromáždili celoživotní prací. Komunisté doktora Vančuru v červnu 1948 zatkli a uvěznil. V říjnu 1948 byl souzen Mimořádným lidovým soudem ve veřejném zinscenovaném procesu za zločin proti státu a proti majetku. „Na obranu Ladislava Vančury přispěly desítky lidí. V soudním spisu je popsanych celkem šedesát dva svědeckých výpovědí. Všichni ti lidé tam vyložené říkají, že jim doktor Vančura zachránil život, pomohl jim z koncentračního tábora, léčil je zadarmo, předával jim informace nebo zprostředkoval kontakty mezi různými skupinami protinacistického odboje,“ popisuje soud z roku 1948 historik Petr Fišer. Díky všem svědectvím byl Ladislav Vančura nakonec osvobozen.

Ačkoliv se komunisté snažili o to, aby se na doktora Vančuru zapomnělo, zinscenovaným procesem dosáhli úplného opaku. „Díky soudnímu spisu,

kteřý do dnešní doby vydržel v archivu, i po osmdesáti letech víme, čeho Ladislav Vančura dosáhl. A to je záchrana více než tří stovek lidských životů,“ říká pětaticetiletý historik Petr Fišer.

I přes osvobození u soudu nebyl podzim Vančurova života vůbec jednoduchý. Komunisté ho postupně vyloučili ze Sokola, Svazu osvobozených politických vězňů a Svazu bojovníků za svobodu. V roce 1950 byl Vančura zbaven funkce obvodního lékaře s odůvodněním, že „pozbyl důvěry pracujícího lidu“. Před smrtí Ladislava Vančury v roce 1960 přišel on a jeho rodina prakticky o všechn majetek.

Příběh Ladislava Vančury by možná navždy zůstal zapomenut, kdyby historik Petr Fišer při psaní své diplomové práce o historii hradecké vazební věznice nenarazil na soudní spis z roku 1948, který je plný svědectví o Vančurových hrdinských činech. „Po tom všem, co jsme o panu doktoru Vančurovi zjistili, jsem přesvědčen, že si zaslouží nejvyšší státní vyznamenání. Byl to opravdový tichý hrdina. Velice skromný člověk a velký vlastenec, který nepovažoval svoje činy za něco výjimečného. Doktor Vančura se svým životem a svými činy nesmazatelně zapsal do historie Hradce Králové. Troufnu si říct, že neznám větší hradeckou osobnost,“ zakončuje příběh Petr Fišer, kterému se na původní hradecké adrese Ladislava Vančury z roku 1948 podařilo vyhledat jeho dceru Jitku Procházkovou. Díky ní se podařilo ověřit fakta z téměř osmdesát let starého soudního spisu a dokreslit celý fascinující příběh velkého hradeckého hrdiny. ■

by KGM

SUV
SPECIALISTA
Z KOREJE5 let
tovární záruka
nebo 100.000 km

IHNEK K ODBĚRU

REXTON

zvýhodnění až 87 000 Kč

1 196 000 Kč s DPH

Olfincar

+420 498 019 855
prodej.ssangyong@olfincar.cz
www.olfincar.czOLFIN Car s.r.o.
Brněnská 1228/6
500 03 Hradec Králové

Neznám větší hradeckou osobnost, než byl doktor Vančura

Zapomenutého válečného hrdinu, doktora Ladislava Vančuru, veřejnosti po téměř osmi desetiletích od jeho hrdinských činů představil historik Petr Fišer. Na vězeňského lékaře narazil při psaní diplomové práce o hradecké vazební věznici. V průběhu bádání zjistil, že Vančura během druhé světové války jako vězeňský lékař zachránil stovky lidských životů. „Mým velkým štěstím bylo, že se mi podařilo objevit dceru pana doktora Vančury. Bez ní by bylo téměř nemožné ověřit všechno to, co bylo v soudním spisu z roku 1948 napsané,“ říká v rozhovoru pro Salonky Petr Fišer.

☛ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV PETRA FIŠERA

Co všechno o Ladislavu Vančurovi zjistil? Jakou roli hrál v jeho neuvěřitelném příběhu šéf hradeckého gestapa Albert Hardtke? A co všechno museli strpět Vančura a jeho rodina od komunistického režimu? Nejen to prozrazuje historik Petr Fišer, pro něhož příběh Ladislava Vančury ještě daleka není u konce: „Mým velkým přáním je, aby jméno Ladislava Vančury zaznělo příští rok 28. října ve Vladislavském sále na Pražském hradě. Někdo, kdo zachránil tolik lidských životů, riskoval u toho život svůj i svých blízkých a nikdy za to nic nechtěl, si bezpochyby zaslouží nejvyšší státní vyznamenání.“

Jak se to stalo, že jste narazil na příběh pana doktora Vančury?

Studoval jsem v té době dálkově historii na vysoké škole a psal jsem diplomovou práci na téma historie vazební věznice v Hradci Králové. V různých vězeňských knihách jsem během toho opakovaně vídal jméno vězeňského lékaře Ladislava Vančury. Později jsem četl katalog mimořádného lidového soudu, ve kterém jsem narazil na spis doktora Vančury z roku 1948. Zajímalo mě, proč a za co byl jako dlouholetý vězeňský lékař souzený. Začal jsem tímto trestním spisem listovat a zjistil jsem, že se mu kladlo za vinu, že spolupracoval s gestapem a obohatil se na českých vězňích. Obviněn byl na základě svědectví dvou bývalých příslušníků gestapa a hrozil mu dokonce trest smrti. Soud nicméně doktora Vančuru v plném rozsahu zprostil viny. Ze soudního spisu navíc vyšlo najevo, že celý jeho příběh byl úplně jiný. Na obranu doktora Vančury totiž přispěchaly desítky lidí. V tom spisu je popsáno celkem šedesát dva svědeckých výpovědí. Všichni ti lidé tam vyložené říkají, že

jim Ladislav Vančura zachránil život, pomohl jim z koncentračního tábora, léčil je zadarmo, předával jim informace nebo zprostředkoval kontakty mezi různými skupinami protinacistického odboje.

Chápu to správně, že celý příběh doktora Vančury by pravděpodobně úplně upadl v zapomnění, kdyby ho komunisté v roce 1948 nesoudili a nezachoval se tak ten trestní spis?

Ano. Je to paradoxní, protože komunisté chtěli, aby se na doktora Vančuru zapomnělo. Díky tomu spisu, který do dnešní doby vydržel v archi-

vu, ale i po osmdesáti letech víme, čeho Ladislav Vančura dosáhl. A to je záchrana více než tří stovek lidských životů.

Vy jste mi přinesl i seznam zachráněných osob. Jsou mezi nimi političtí vězni, studenti, odbojáři, učitelé, úředníci, ale například i světově uznávaný chirurg profesor Bedrna. Dokázal jste zjistit, jakým způsobem pan doktor Vančura na ty jednotlivce přicházel a vybíral je?

Nemyslím si, že si nějak vybíral. Spíš jen hledal lidi, kterým mohl pomoci. Nezáleželo mu na politickém přesvědčení, náboženském vyznání nebo pohlaví. Když viděl jakoukoliv šanci, tak se urputně snažil toho člověka zachránit. Sám doktor Vančura zmiňoval, že bohužel nešlo zachránit všechny. Když to ale šlo, zachraňoval lidi různými způsoby. Nejčastěji to ale bylo přes lékařství, kdy například radil vězňům, jak fingovat zánět slepého střeva a další nemoci. Chirurgická klinika hradecké nemocnice po válce doložila, že doktor Vančura jim posílal do nemocnice jednoho až dva vězně týdně po dobu několika let. Vězni se pak v nemocnici do-

stali k potřebným informacím nebo odtud mohli dokonce utéct.

I přes to neuvěřitelné číslo zachráněných životů většina Hradečanů příběh Ladislava Vančury doposud nezná. Čím si to vysvětlujete?

Obecně bylo dost složité všechny ty věci kolem doktora Vančury ověřit. Dost možná by skončilo bez většího úspěchu i moje bádání, já měl ale to štěstí, že se mi podařilo objevit jeho dceru. Myslím si, že bez ní by bylo téměř nemožné ověřit všechno to, co bylo v soudním spisu z roku 1948 napsané.

Jak jste dceru doktora Vančury vypátral?

V soudním spise byla uvedena tehdejší adresa doktora Vančury. Já jsem se tam vydal a dostal jsem kontakt na paní docentku Procházkovou. Napsal jsem jí a ona mi odepsala, že Ladislava Vančuru zná, neboť to byl její otec. V tu chvíli to celé dostalo úplně jiný rozměr a celý ten příběh začal nově žít. S paní docentkou jsme se setkali, ona mi ukázala fotografie svého tatínka a další materiály, jako jsou například dopisy od lidí,

INZERCE

Dárkové poukazy

MASÁŽE, RELAXACE, PLAVÁNÍ, SPORT

PRODEJ POUKAZŮ

eshop.snhk.cz

Městské lázně,
Plavecký bazén 50 m,
Wellness studio Flošna,
Správa nemovitostí
Hradec Králové

www.snhk.cz

PF 2025

PŘEJEME VÁM
PŘÍJEMNÉ PROŽITÍ
VÁNOČNÍCH
SVÁTKŮ A MNOHO
ÚSPĚCHŮ
V NOVÉM ROCE

kterým zachránil život. Také mi prozradila, že doktor Vančura dostal v roce 1946 vyznamenání od prezidenta Edvarda Beneše.

Jakou roli hrál v tom neuvěřitelném příběhu doktora Vančury šéf hradeckého gestapa Albert Hardtke?

Jejíh cesty se zkřížily už v únoru 1940, kdy měl Hardtke ledvinovou koliku a Vančura ho měl jako vězeňský lékař vyléčit. To se mu i s pomocí profesora Bedrny poměrně rychle podařilo. Protože ale věděl, že je mu Hardtke zavázaný a on u něj může intervenovat za vězněné osoby, rozhodl se šefovi gestapa podávat v injekčních stříkačkách destilovanou vodu. Hardtke si tak myslel, že je pořád nemocný a doktora Vančuru nadále potřebuje. Díky vlivu, který na Hardtkeho měl, dokázal Vančura během následujících pěti let zachránit opravdu stovky lidí. A také si proti sobě poštlval hodně členů gestapa, neboť donášel Hardtkemu například o tom, jak někteří gestapáci krutě zacházejí s vězni. Hardtke pak na jeho přímiluvu ty nejhorší dozorce nechal převelet jinam. Sám doktor Vančura prohlašoval, že to byla jeho největší zásluha. Že se mu povedlo ty nejhorší gestapáky dostat pryč z kraje.

Moc přátel si tím asi Vančura u gestapa neudělal, že?

To opravdu ne, nenáviděl členů gestapa vůči doktoru Vančurovi byla velká a trvala prakticky celou válku. Už v roce 1942 ho chtělo gestapo popravdit, ale Hardtke ho v té době poprvé zachránil. Celé to pak vyvrcholilo 7. května 1945, kdy členové gestapa přišli pro doktora Vančuru k němu domů a odtáhli ho před zeď do kasáren. Naštěstí to viděl jakýsi inženýr Němeček, který běžel za Hardtkem a řekl mu, že jeho osobní doktor má být zastřelen. Hardtke na poslední chvíli plánovanou popravu Vančury zastavil.

Jak to s šéfem gestapa Hardtkem dopadlo?

Paradoxně mu možná ta záchrana Vančury byla osudná. Gestapáci totiž už byli připravení na odjezd z Hradce a Hardtke se záchranou Vančury zdržel. Nakonec byl Hardtke chycen na útěku v Harrachově a v roce 1947 byl popraven.

Jednoduché to ovšem po válce neměl ani Ladislav Vančura. I když ho soud v roce 1948 osvobodil, komunisté mu rozhodně nedali pokoj. Co jste zjistil o jeho životě v tom následujícím období?

Komunisté ho všemi možnými prostředky pronásledovali a šikanovali, opakovaně musel absolvovat různé výslechy. Postupně byl také vyhozen ze

spolku politických vězňů, ze Sokola a zbaven byl také funkce obvodního lékaře. A to s odůvodněním, že pozbyl důvěry pracujícího lidu. Postupně to zašlo ještě dál a doktor Vančura přicházel i o majetek. Po otci měl totiž velké majetky, ať už šlo o domy na Pospíšilově a Gočárově třídě, nebo statek s jablečným sadem u Sadové. Na konci padesátých let doktor Vančura onemocněl rakovinou a v roce 1960 zemřel.

Jak si vysvětlujete tu perzekuci doktora Vančury od komunistického režimu?

Doktor Vančura byl za války velice informovaný muž. Měl spojení s různými odbojovými skupinami a dal by se označit za takovou hradeckou šedou eminenci. Jako vězeňský lékař také poznal mnoho vězňů a někteří z nich byli komunisté. Část z nich byla posléze během války propuštěná a říkalo se o nich, že donášeli gestapu. Je pravděpodobné, že po válce se tito komunisté obávali, že o jejich spolupráci s gestapem doktor Vančura ví, a chtěli se ho proto zbavit. Dalším důvodem byl určitě i poměrně rozsáhlý majetek, který rodina Vančurových měla.

Pokračovaly perzekuce vůči rodině Vančurových ze strany komunistů i po smrti pana doktora?

Rodině po smrti doktora Vančury nezbyl prakticky žádný majetek. Mohli ale bydlet aspoň v podnájmu v domě na Pospíšilově třídě, který jim dříve patřil. Po roce 1989 dostala rodina veškerý majetek zpátky. V devadesátých letech se dcera Ladislava Vančury snažila jméno svého tatínka očistit, ale ten jeho příběh se tehdy nepodařilo nějak více dostat mezi lidi.

Ted' to ovšem vypadá, že se to díky vašemu bádání konečně podaří...

Velké štěstí bylo, že jsem našel nejprve ten spis mimořádného lidového soudu a posléze i dceru doktora Vančury jako pamětnici. Ona byla až do dnešních dnů jediným člověkem, který věděl, že její otec byl hrdina. Ona a její rodina snášela příkoří, šikanu a já budu rád, když tuhle historickou křivdu napravíme a paní docentka bude vědět, že se o jejím otci mluví jako o hrdinovi. Není to ale zdaleka jen moje zásluha. Spolupracuji také s ředitelem Muzea východních Čech docentem Grulichem a zejména pak s doktorkou Jaroslavou Pospíšilovou. Společně jsme se shodou náhod dostali do kontaktu také s mluvčí krajského soudu paní Podeszwovou. Na Krajském soudě v Hradci Králové zrovna chystali oslavy devadesátí let soudu. Právě na těch oslavách jsme doktora Vančuru, který byl dlouhá léta zaměstnancem soudu, pod nějž spadala i věznice, představili veřejnosti.

Co bude s příběhem doktora Vančury dál? Uvažujete o nějaké další připomínce?

Po tom všem, co jsme o panu doktoru Vančurovi zjistili, jsem přesvědčen, že si zaslouží nejvyšší státní vyznamenání. Mým velkým přáním je, aby jméno Ladislava Vančury zaznělo příští rok 28. října ve Vladislavském sále na Pražském hradě. Někdo, kdo zachránil tolik lidských životů, riskoval u toho život svůj i svých blízkých a nikdy za to nic nechtěl, si to bezpochyby zaslouží. Sám aktivně vymýšlel, jak zachránit co nejvíce lidí. Za války doma s manželkou procházeli seznamy vězňených osob a přemýšleli, jakým způsobem pomoci co nejvíce lidem. Nikdy za to nic nechtěl, a kdyby nebylo toho mimořádného lidového soudu, o jeho roli by se veřejnost nikdy nedozvěděla. Byl to opravdový tichý hrdina. Velice skromný člověk a velký vlastenec, který nepovažoval svoje činy za něco výjimečného. Jsem přesvědčen, že namísto by bylo i čestné občanství města Hradec Králové nebo medaile města. Doktor Vančura se svým životem a svými činy nesmazatelně zapsal do historie Hradce Králové. Troufnu si říct, že neznám větší hradeckou osobnost, než byl doktor Ladislav Vančura. ■

INZERCE

NEJLEPŠÍ DÁREK JE DÁRKOVÁ KARTA

2.-24.12.

+ VÍCE INFO ZDE

Pomoc ostatním naplňuje mou duši

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV SONI KLEINEROVÉ

Studuje třetí ročník Gymnázia Boženy Němcové v Hradci Králové a dostala se do kategorie nejlepších středoškolských studentů v zemi, za což získala ocenění. Soňa Kleinerová patří mezi ty mladé lidi, kteří mají velké množství aktivit, v jejím případě jsou to věda, organizování charitativních akcí a také žurnalistika. Na gymnáziu je totiž šéfredaktorkou kvalitního studentského časopisu Gybonoviny. Kromě toho je na stáži ve zpravodajské internetové televizi DVTV. „Ráda vystupuji ze své komfortní zóny a to bych chtěla doporučit i ostatním. Je to určitě dobrá cesta,“ řekla v rozhovoru pro Salonky talentovaná a aktivní studentka.

Není to tak dávno, co jste získala cenu Top student Česka 2024. Bylo to pro vás velké překvapení?

Bylo to pro mě určitě obrovské překvapení, protože náš nový pan ředitel Pavel Lehar mi sdělil, že jsem v Top 3, i když už věděl, že jsem první, protože poznamenal, že by byla sranda, kdybych vyhrála. Cenu jsem získala 1. října na Českém vysokém učení technickém v Praze při konferenci #ČESKO-budoucnosti. Nemohla jsem tomu uvěřit a je to pro mě neuvěřitelná pocta.

Čím konkrétně jste si toto ocenění vysloužila?

Za aktivity, kterými se zabývám, od oblasti marketingu přes charitativní akce až po vědu.

Na svém profilu na LinkedIn jste v této souvislosti napsala: Vyhrávat mě nikdy nebavilo... ale teď se to

stalo a je to paráda! Jaké pocity vás při tomto triumfu, když jste stála na pódiu a držela v ruce ocenění za první místo ve středoškolské kategorii, provázely?

Na jednu stranu mě to opravdu překvapilo, protože vyhrávat mě skutečně nikdy moc nebavilo. Vždycky jsem se soustředila spíš na to, co mě baví, co mě posouvá a co dává smysl. Ale když jsem stála na pódiu a držela v ruce ocenění, měla jsem hrozně silný pocit vděčnosti a radosti. Bylo to jako potvrzení, že cesta, kterou jsem si vybrala, má smysl. Bylo to úžasné, ale zároveň mě to motivovalo k tomu, abych se dál snažila a nikdy neuvízla na jednom místě.

Studujete na Gymnázium Boženy Němcové v Hradci Králové. Dá se říci, že to bylo zároveň ocenění i pro tuto školu?

Myslím si, že ano, ale hlavně pro našeho ředitele Pavla Lehara, který mi dává svůj hlas, dost mě podporuje a spoluúčastní se na projektech.

Abyste toho nebylo málo, v listopadu vás opět ocenili.

Byla to cena Jana Opletala, což je nejvyšší studentské ocenění za společenskou angažovanost, která se vyhlašovala v pondělí 11. listopadu v pražském Divadle X10. Každoročně ji uděluje Studentská komora Rady vysokých škol společně se spolkem Díky, že můžem. Celkem bylo nominováno padesát tři studentů, cenu převzali tři z nich, včetně mě.

Řekla jste, že jste studentkou, která se nebojí výzev. Mohla byste tento výrok rozvést?

Hodně ráda vystupuji ze své komfortní zóny, přestože jsem velký introvert a nerada mluvím před velkou skupinou lidí. Právě proto moderuji akce, jako jsou konference Pražský Barcamp nebo Prezentáda, což je soutěž v prezentačních dovednostech pro žáky základních a středních škol. To jsou výzvy, které fakt nemám ráda, ale posouvají mě dopředu, takže do nich jdu. Ráda bych všem dpo-

ručila, aby také, stejně jako já, pravidelně vystupovali ze své komfortní zóny. Je to dobrá cesta, která člověka může posunout dopředu ze dne na den.

Máte možnost pracovat na vědeckých projektech Biochemii Junior na MUNI v Brně a absolvovat stáž v Akademii věd České republiky. Co to obnáší?

Vědecký projekt na MUNI zahrnoval kurz, kdy jsme pět dnů strávili v přírodovědecké části univerzity a věnovali se izolaci DNA, spektrofotometru a laterálním flow testům. Učili jsme se vlastní testy skládat a pracovat v praxi s naučenými dovednostmi. Na akademii věd jsem byla letos na dvou stážích. Ta první se zaměřila na populařizaci anorganické chemie na Ústavu anorganické chemie ve výzkumné stanici v Řeži v rámci projektu Otevřená věda. Druhá stáž byla v Liběchově, ale v Ústavu experimentální medicíny, kde jsem izolovala plasmidy a „pečovala“ o HEK buňky pod vedením úžasné studentky Evy Kamenné.

Kam vás stáže posunuly?

Posunuly mě v praxi a zároveň ukázaly, že by to

INZERCE

OPERA IBSEN/ PŘÍZRAKY DIVADELNÍ SPOLEK JEDL

Ibsenovo drama jako hudební divadlo. Vzniká až komiksový svět, někdy humorný až komický, jindy tísňivý.

středa 18. 12.
UFFO Trutnov / 19:00

MEMENTO MORI MATES PETRÁK

Hororová groteska a humor pro otrlé. Sarkasmus a nadsázka jdou ruku v ruce s lyrickou pantomimou.

čtvrtek 23. 1.
UFFO Trutnov / 19:00

LIGHT IN THE DARKNESS (RE-MAKE) TANTEHORSE

Poutavá kombinace fyzického divadla, nového pantomimy, současného tance, barokní hudby i výtvarna. Ojedinelý počín Miřenky Čechové a Radima Vizváryho.

čtvrtek 30. 1.
UFFO Trutnov / 19:00

UFFO
WWW.UFFO.CZ

mohl být ten správný a inspirativní směr, kterým se chci vydat. Pochopila jsem, že věda není o tom, co už vím, ale spíš o tom, co se chci naučit.

Čím vás věda v tak mladém věku fascinuje?

Velmi mě baví, protože většinou nemá hranice, a to je právě to, co mám ráda. Ve vědě se stále děje něco nového a neobvyklého. A to mě fascinuje.

Neodmyslitelnou součástí vašeho života je také charita a podpora ostatních. Proč?

Souvisí to i s vědou, protože věřím, že i tam můžu jednou udělat něco pro ostatní. Moje nejlepší kamarádka trpí leidskou mutací, což je porucha srážlivosti krve, a jedním z mých snů je pokusit se najít způsob, jak ji vyléčit – pokud to už neudělá někdo přede mnou, což by mě i tak těšilo. Podobně vnímám charitu. Pomáhat druhým je pro mě nesmírně důležité a to mi doslova naplňuje duši.

Jak se v této oblasti angažujete?

Ve škole jsem zavedla buddy systém na podporu nových studentů. Pravidelně pořádám a organizuji charitativní sbírky, starám se při tom o komunikaci a účastním se sbírek na pomoc lidem s různými onemocněními, potravinových bank a podobně.

Pokud vím, věnujete se i novinářině. Kde a v jakém směru?

Jsem už čtyři roky šéfredaktorkou školního časopisu Gybonoviny, do nějž přispívá patnáct úžasných redaktorů-studentů. Časopis se neustále vyvíjí a zahrnuje reportáže, rozhovory, příběhy, aktuální témata a studenti v něm mohou publikovat své názory. Příspěvky vydáváme jednou týdně, vždy v úterý, na webu Gybonovin a na sociálních sítích, v tištěné podobě vychází jednou za rok. Od Svazu novinářů jsme letos dokonce obdrželi cenu jako třetí nejinspirativnější školní časopis Česka v roce 2023. Mám také stáž ve zpravodajské internetové televizi DVTV a kromě toho jsem byla redaktorkou na Olympiádě dětí a mládeže.

Co na vaši rozmanitou činnost říká rodina a přátelé?

Popravdě si do svých aktivit moc nenechám mluvit. Rodiče mě sice vždy podporují, ale v poslední době mě občas upozorní, že bych mohla zvolnit. Naštěstí mám i skvělého blízkého kamaráda, který mě umí povzbudit, ale zároveň mě dokáže zastavit, když je potřeba, a vždycky se na něj můžu spolehnout. Sama si ale v kalendáři hlídám, abych měla čas na odpočinek a vyhnula se vyhoření.

Byla jste už od dětství zvědavá dívka, která chtěla realizovat své myšlenky?

Doufám, že ano. Hodně mě v tom posunula organizace Mensa, protože už od osmi let jsem jezdila na jejich kempy pro nadané děti a mládež.

Rodí se vám v hlavě nějaký plán či sen, který byste si chtěla v budoucnu splnit?

Mám vždycky spoustu snů, ale momentálně mě nejvíc motivují dva. Jedním z nich je pokusit se jednou vyřešit leidskou mutaci, pokud mě v tom někdo nepředběhne. Druhým je otevřít vlastní prodejnu s plátěnými taškami přes rameno, které bych zdobila svými návrhy. Kreslení se totiž věnuji už přes jedenáct let, pravidelně docházím na výtvarný obor do Základní umělecké školy Střezina a design mě baví.

Kde byste ráda studovala po maturitě? Jaké máte ambice?

Ráda bych studovala na Karolínské univerzitě ve městě Solna na severním okraji Stockholmu ve Švédsku, kde je vědecký výzkum na špičkové úrovni.

Co je pro vás v životě podstatné a důležité?

V mém životě je klíčová upřímnost. Vážím si toho, když jsou lidé kolem mě otevření a upřímní na sto procent. Stejně důležitá je pro mě podpora ostatních. Zároveň potřebuji svobodu, možnost jít vlastní cestou, dělat to, co mě naplňuje, a mít prostor pro své aktivity. Respekt a volné pole působnosti jsou pro mě zásadní.

Máte nějaký životní vzor?

Mým velkým životním vzorem je můj taťka, i když to možná zní jako klišé. Moji spolužáci a kamarádi mu říkají pan Legenda, a není to náhodou. Kdykoli za ním přijdu s nějakým problémem, dokáže mi poradit, protože má spoustu zkušeností a všechno si sám vyzkoušel. Má neuvěřitelně široký záběr aktivit a myslím, že právě po něm jsem zdědila svůj zápal pro různé činnosti. Je to doslova renesanční osobnost, úžasně všestranný člověk, kterým bych jednou chtěla být i já.

Co vás baví v naplánovaném volném čase?

Miluji latinskoamerické tance, kterým se věnuji zhruba dvě hodiny týdně. Baví mě také jízda na elektrické jednokolce, což je pro mě skvělý způsob, jak si užít volný čas. Kromě toho si ráda kreslím, to mě vždycky uklidní a inspiruje. ■

DIVADLO V KINĚ

31. ŘÍJNA 19.30

FRANKENSTEIN

18. LISTOPADU 20.00

PRIMA FACIE

2. PROSINCE 19.00

HAMLET

13. LEDNA 19.00

DRAHÁ ANGLIE

10. ÚNORA 20.00

VÁŇA

National
Theatre
Live

BI©ENTRAL

Zvládám zachovat klidnou hlavu, říká kapitán florbalistů

Dlouholetý kapitán FbC Hradec Králové Vít Heger zažívá společně s klubem období růstu. V minulé sezóně se hradecští florbalisté probjovali do čtvrtfinále play-off první ligy, letos by chtěli minimálně do semifinále. Student hradecké univerzity má další důvod k radosti, v nedávné době se totiž s partnerkou zasnoubili. V rozhovoru pro Salonky také popisuje, jak jeho život ovlivňuje vztah s Bohem. „Před každým utkáním se modlím, ne tedy za to, abychom vyhráli, to mi přijde poněkud povrchní. Modlím se za zdraví hráčů a abychom byli soudržní,“ vysvětluje čtyřladvacetiletý obránce.

☛ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: LUBOŠ LORINC

Loňská sezóna byla vaše první v druhé nejvyšší soutěži. Kde jste viděl největší rozdíl oproti Národní lize?

Pro nás to takový rozdíl nebyl, co se týká přímo nás. Hodně jsme na sobě pracovali už v době, kdy jsme hráli Národní ligu. Se zlepšením našich výkonů přišel i postup. První liga je samozřejmě rychlejší, tvrdší, máte na všechno daleko méně času. Na druhou stranu jsme měli dobrou letní přípravu a byli jsme fyzicky velmi dobře připraveni, o čemž svědčí i to, že jsme po základní části skončili na pátém místě.

Daří se vám i v předsezónních pohárech, kde pravidelně porážíte i superligové mančafy. Je toto srovnání pro vás motivací, že byste to do nejvyšší soutěže mohli brzy dotáhnout?

Určitě se snažíme o další posun, s první ligou jsme spokojeni teď, ale brzy už nebudeme. Klubovou strategii máme nastavenou tak, že bychom chtěli do tří let do Superligy postoupit. Už teď si troufnu říct, že patříme do lepší poloviny naší soutěže, minimálně co se týče předvedené hry. Máme před sebou ještě dlouhou štreku, pracujeme na věcech, jako je herní systém a fyzika. Letošním cílem je semifinále play-off, opět si tak o krůček polepší proti loňskému čtvrtfinále.

Jste poměrně mladý tým, v kádru máte pouze dva třicátníky. Jak jste vlastně mančaf sestavili?

S postupem do první ligy přišlo hledání nových hráčů. Přeci jen herní požadavky jsou ve vyšší soutěži o něco větší, museli jsme do toho tedy zasáhnout zvnějšku. Za poslední rok a půl k nám přišli tři nebo čtyři hráči se zkušenostmi ze Superligy.

Většinou to jsou bývalí odchovanci, jako Maty Velc, který má za sebou pět sezón v nejvyšší soutěži. Také jsme si vytáhli tři šikovné kluky z naší juniorky. Kádr se nám tedy obměnil, ale většina z nás jsou odchovanci, kteří se třeba vrátili.

Jakou máte v týmu partu?

Řekl bych, že velmi dobrou. Je znát, že v týmu máme několik věkových skupin. Ale i přes to si skvěle rozumíme, tým je navzájem propojený. Neděláme tam rozdíly, často děláme různé nesportovní aktivity společně. Každý nový hráč, který k nám přijde, se do naší party rychle začlení.

Juniorský tým na podzim oslavil postup do juniorské extraligy. Jak důležité je pro váš klub, že se to podařilo?

Poslední roky se nám z hlediska juniorské kategorie příliš nepovedly. Dlouho se hledal trenér, byly početně velmi slabé ročníky. Z toho vyplývalo, že bylo sedm až osm kvalitních kluků, jenže v tomto počtu nelze utáhnout juniorskou extraligu. Jsem rád, že po dlouhé době máme juniory, kteří chtějí hrát, jsou odchovanci a mají slušný potenciál se dostat do áčka.

Všiml jsem si, že se klub zvedá i po marketingové stránce. Je to do nějaké míry příprava na váš další posun?

Marketing je v dnešní době naprosto klíčový aspekt. Každý tým, který se chce posouvat, by ho měl mít na špičkové úrovni. Máme na to lidi, kteří tam jsou i na plný úvazek, takže tomu mohou dávat vše. Projevuje se to třeba na sociálních sítích, kde jsme daleko víc vidět. Přišli k nám noví sponzoři, jsme vděční městu, že nám vychází vstříc, co se týče prostorů. Je to tedy tak, že je to naše příprava na další posun, se sponzory přichází peníze, a díky tomu i lepší podmínky pro nás hráče.

Jak jste se stal tady v Hradci Králové kapitánem mužstva?

Kapitán jsem čtvrtým rokem, předtím jsem s tím měl zkušenosti z juniorky, kde jsem tuto roli také zastával. Před těmi čtyřmi lety se o tom hlasovalo, zároveň mě i trenéři do té role chtěli pasovat, jelikož věděli, že s rolí kapitána mám zkušenosti. Obecně jsem výřečný, společenský člověk, který je pro každou srandu. Zároveň

Přejeme vám bezstarostné prožití vánočních svátků v teple domova a šťastně vydařený nový rok.

P
F
20
25

PLYNOVÉ KONDENZAČNÍ KOTLE
ODBORNÁ MONTÁŽ A VELKOOBCHODNÍ PRODEJ

WWW.HKTOP.CZ
+420 601 590 960 / info@hktop.cz

věřím, že mám určité vůdčí schopnosti, přičemž se snažím týmu dávat nějaký směr. Nepřipouštím si úplně nějaký tlak, což si myslím, že je pro kapitána důležité. A také zvládám zachovat klidnou hlavu ve vypjatých situacích, což mi také pomáhá.

Máte tam mezi spoluhráči někoho, kdo vám ve vůdčí roli pomáhá?

Máme tzv. radu starších, se kterou se jednou za měsíc scházíme a probíráme důležité věci, jako je chod klubu a morálka na trénincích. V této skupině je šest lidí, kteří jsou takovou spojkou mezi kabinou a trenéry. Když trenéři dělají nějaká rozhodnutí, mají díky nám možnost vědět, jak to vnímá tým. Jakmile s něčím jako tým nesouhlasíme, v rámci rady to probereme a navrhneme trenérům nějaký kompromis. A funguje to i opačně, když chtějí trenéři něco měnit nebo inovovat.

V týmu hraje i váš bratr Štěpán. Jaká je mezi vámi dynamika?

Brácha je velmi pokorný hráč, který nevypustí jediný souboj. Herně je velmi inteligentní. Kolikrát se ostatní kluci v týmu diví, jak dobře spolu vycházíme. Dříve jsme měli hodně bratrských dvojic a spousta z nich se mezi sebou hašteřila. U nás takové problémy nejsou, brácha je zároveň můj velmi dobrý kamarád. Když spolu hrajeme, rozumíme si, souhra nám klape. V určitých herních situacích přemýšlíme stejně a myslím si, že to je pro klub jediné dobře, když si dva hráči tak dobře rozumí.

Čemu se kromě florbalu rád věnujete?

Rádi se snoubenkou jezdíme na hory, snažíme se objevovat nová místa. Často jezdíme do Itálie nebo do Rakouska, české hory máme samozřejmě také

velmi rádi. V přírodě můžeme vypnout od městského stresu, který tu zažíváme. Zároveň je to fyzická aktivita a jako aktivní člověk se na horách cítím jako ryba ve vodě. Co se týká knížek, nejvíce se zajímám o křesťanskou literaturu. Čtu různá svědectví, baví mě autobiografická díla o věcech, které se staly.

Máte tedy vztah k víře? Jak vás v životě ovlivňuje?

Ano, mám, nazval bych se aktivním křesťanem. Když nemáme zápas, každý týden navštěvuji naše křesťanské společenství. Řekl bych, že to výrazným způsobem formuje můj život. Víra formuje mé morální hodnoty, způsoby chování a uvažování. Jsou pro mě důležité jiné hodnoty, než je například konzum a majetek. Ovlivňuje mě to velmi pozitivně a jsem za to rád.

Máte křesťanství v rodině?

Ano, mám to převzaté od rodičů, jsem z křesťanské rodiny. Ale musel jsem si na to přijít především sám. V období puberty jsem občas zpochybňoval, jestli to, v co věřím, tak skutečně je. Došel jsem do bodu, kdy jsem se rozhodl sám za sebe, že ta cesta, po které jdu, je ta moje osobní. Našel jsem se v tom, je to pro mě důležité a v jistých ohledech to pozitivně určuje směr mého života.

Co je pro vás na víře nejdůležitější?

Za mě je to osobní vztah s Ježíšem Kristem. Toto je věc, která je pro mě nejdůležitější. Pro mě je víra aktivní vztah s Bohem, kterého nevidím, ale ke kterému se mohu upnout, když mě něco trápí. Nebo naopak se mohu společně s ním radovat, když zažívám šťastné období. Je to tedy tak, že zažívám radost nezávisle na okolnostech. Každý den vstávám s pocitem vděčnosti za to, že tu jsem. Víra je součástí mého života, něco, čemu věnuji svůj čas.

Sportovci často věnují své branky nebo úspěchy Bohu. Máte to podobné?

Abych byl upřímný, já si tyto věci připomínám hlavně před zápasem. Před každým utkáním se modlím, ne tedy za to, abychom vyhráli, to mi přijde poněkud povrchní. Modlím se za zdraví hráčů a abychom byli soudržní. A především za to, že ten sport mohu vůbec dělat, že jsem zdravý a že na to, abych mohl hrát, mám prostředky. Co se týká té bezprostřední reakce například po gólu, jsem soustředěný na svůj výkon, takže myslím spíše na náš tým a výsledek. Když se nad tím zamyslím po zápase, pociťuji vděčnost za ty jednotlivosti. ■

Známá prosincová pranostika:

Kdo chce v prosinci tisknout,

Pratr
si vždycky najde.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

OK HOLDING

Korporátní pojištění

OK
GROUP

CLARO

LB Brokers

OK GROUP
SLOVAKIA

IBS-GROUP

OK HOLDING
PREMIUM

O & V

INTERWAY
INSURANCE BROKERS

YSAT
PLZEN

Osobní finance

OK
KLIENT

Partnerská síť

OK
BROKERS

Investice

OK
PROFIT

Uhlíkové zemědělství

OK
CARBON

Dotační poradenství

Agroteam CZ

OK
GRANT

Reality

OK
REAL ESTATE

Účetnictví

OK
ECONOMY

**Jedinečný koncept spolupráce
mezi profesionály ve svých oborech.**